

Jo era ateu

JORDI CASTELLET I SALA
649 284 074
Teleg, escriptor, professor i conferenciant

«Sí, jo era ateu, però ara crec, perquè un miracle com tu ha d'haver baixat del cel» és el que li canta C.Tangana (Madrid, 1990) a la formidable Nathy Peluso (Lujan, Argentina, 1995); qui s'hi pot resistir?

La polèmica estava servida des del moment en què els guionistes del videoclip, es diu així encara?, varen voler jugar amb la fe, l'amor, la sensualitat i la catedral de Toledo que, tot sigui dit de passada, no és tan primada com creuen els de les Castelles; una mica parents meus, que em dic Castellet. Anem a pams, però.

És primada una seu episcopal on s'afirma que va arribar la fe per primera vegada a un país. Doncs bé, algú es pot creure que el primer lloc on va arribar la fe cristiana és al centre del subcontinent, que no península, ibèric? Com va arribar sant Pau o bé sant Jaume, potser, al centre de Castella, en aquell cim del meandre sobre el Tajo? Ho sento, però els apòstols no anaven en avió; com a molt a cavall, en vaixell o a peu, però arribar de Jerusalem amb nostre Senyor i tocar terra a la Iberia, calia fer-ho per mar. Aquest lloc, senyors meus, no és altre que Tarragona, la Tàrraco imperial on, de fet, va

viure deportat l'apòstol Pau del 65 al 67 del primer segle de la nostra era. La catedral primada no és altra que Tarragona, doncs i el seu bisbe, de fet arquebisbe i primat, actualment és el Dr. Joan Planellas, eximi director de la meva tesi doctoral. Pel sol fet d'aguantar els meus estudis ja va merèixer que li oferissin governar l'episcopat successor de Pau. Ens en congratulem!

Primer error, doncs, considerar que Toledo sigui la seu primada d'Espanya, o bé, potser que Catalunya no sigui Espanya i aquest sigui un altre problema, no ho sé!

Segon error, sobreposar una pretesa moral del benpensant sobre la formulació i l'expressió de la fe. El pretès desgavell social, provocat per un clip que jo no hauria vist mai i que ara gaudeix d'una gran popularitat, ha mirat de sufocar-lo el senyor arquebisbe de Toledo, que li diuen primat però no és, Don Francisco Cerro (Càceres, 1957). Sol passar que, quan a l'Església hi ha rebombori, la baula més feble salta per sanejar la qüestió i no se'n parli més. En aquest cas, li ha tocat el rebre al degà dels canonges catedralicis, el Pare Juan Miguel Ferrer (Madrid, 1961), que ja no serà bisbe en la molt tradicional Espanya profunda. Segur que feia carrera!

Encara que el degà detingui un cognom ben català, en canvi no és mossèn, valgui l'oportunitat de comentar-ho, perquè aquest és un títol i tractament propi dels preveres de l'antiga corona d'Aragó, com a agraïment i distinció d'haver romàs fidels al papa de Roma en el cisma d'Occident, allà pel segle XIV i el cas del papa Luna, d'infausta memòria. Els catalans tenien una temptació molt forta a posar-se sota la tutela d'un papa nostrat i, en canvi, varen tenir el seny d'afirmar la

seva fidelitat al successor de Pere i Pau, el bisbe de Roma. Tornant al clip i la polseguera tan ben sotraguejada pels publicistes, el mateix artista C.Tangana ha lamentat la situació provocada, perquè creu que «l'Església podria haver estat a l'altura i haver-se pronunciat de forma més moderna.» De fet, el sr degà havia intentat explicar que ell havia acceptat que es rodés el vídeo perquè, si bé les imatges utilitzades són d'un llenguatge visual provocador i sensual, en canvi no afecta el nucli de la fe; oi més, quan presenta la història d'una conversió mitjançant l'amor humà. L'admiració per la bellesa, l'atractiu sexual, l'amor humà en la seva veritat són volguts per Déu a fi que en el món creixi precisament la seva presència, que les persones trobin el camí de la salvació i arribin al coneixement de Déu, no tan sols intel·lectualment o per una operació de la ment, sinó per l'experiència quotidiana.

En aquest episodi, l'Església de Toledo, que no primada, ha demostrat que no porta bé la consideració de les expressions amoroses, ni tampoc l'admiració pel cos de l'ésser humà, ni la comprensió de la libido, potser la

força més potent del cosmos. A més, ha perdut l'oportunitat d'acollir la cultura pop i batejar-la, no amb una moral, no amb un codi ètic encarcerat, sinó amb l'amor de la persona de Jesucrist.

El vídeo, en tot moment respectuós i que cal repassar, acaba amb el posat de fotos dels capellans i dels escolans amb els artistes al

davant de la façana d'una catedral on no he estat mai encara i que, en endavant, quedarà per sempre associada amb aquesta música. Cal notar que els artistes, joves, moderns, guapos, famosos i cristians manifesten no tenir cap impediment en fotografiar-se amb el personal clerical, com si es tractés d'una festa familiar; presenten els nens propers a la litúrgia i a l'Església, en uns temps en què més aviat es projecten sospites sobre l'activitat del personal de la institució eclesiàstica. La modernitat mostra veritables dificultats a l'hora d'entrar en l'expressió de la fe i sembla que una vegada més s'ha perdut una oportunitat de diàleg en la consideració de la bellesa i l'admiració per la fe, capaç d'aconseguir la conversió personal.

L'Església no és un fi en ella mateixa, sinó que ha estat instituïda per Jesucrist per a fer present el regne de Déu a la terra, perquè tothom pugui rebre l'anunci del seu Evangeli salvador, perquè totes les persones se salvin, trobin el sentit de la seva vida, aquí i en l'eternitat, assolint el coneixement de la veritat (1Tm 2,4).

Malament quan la institució tan sols es preocupa de salvar-se a si mateixa, quan els seus dirigents es posen nerviosos perquè la màquina no funciona o perquè la gent no els escolta. Caldrà revisar el missatge i els missatgers; aleshores potser arribarà a complir la missió per a la que ha estat creada.

